

CONSAGRACIÓ EPISCOPAL

El nostre homenatge

Diada de festa major és la jornada d'avui per a la nostra Catedral Metropolitana i Primada, per a tota la Arxidiòcesi Tarraconense, per a la nostra pàtria i per a l'Església universal.

Un nou ungit del Senyor és qui va a rebre la plenitud del sacerdoci, "un nou Pontífex, diu Sant Pau, seleccionat entre els homes, constituït pel bé dels homes en les coses que son de Déu"; i el devallament de l'Esperit Sant sobre el nou Bisbe serà penyora de noves i abundants gràcies que han d'influir considerablement en el major resorgiment espiritual de les ànimes.

Dos àngels tutelars — així anomena l'Apocalipsi als Prelats — tindrà en endavant la nostra Església, escollits amb providència especial de Déu, que els acompanya amb assistència particular en tots els seus actes, els illumina amb major llum i els fortifica amb major gràcia. I seran ells, en frase del mateix Apòstol, que vetllaran sobre nosaltres com el qui té de donar compte de les nostres ànimes.

Bé pot vestir-se, doncs, de gala avui el nostre temple primari, no ja pel sol fet de verificar-s'hi una tan emocionant cerimònia, com és la consagració episcopal, sinó també per recaure l'unció sagrada sobre un enamorat i generós mecenas de tot el que fa referència a la gran fàbrica i tresor artístic de la grandiosa Catedral. Fins a l'hora de la seva exaltació episcopal no ha pogut menys de palesar-ne el seu amor i entusiasme, fent representar en el seu escut el bell quadre d'un retaule de la pròpia Catedral, per ell mateix restaurat.

Diguem, per tant, que avui el brandar de les campanes tindrà un tò de sentit homenatge; els cants que ressonaran per les altíssimes voltes aclamaran el seu restaurador; les joies d'art que ornaran els vells murs, voldran mostrar la gratitud al seu reparador; els objectes litúrgics tindran la seva més adequada aplicació, tractant-se del seu més entusiasta conservador.

I els creients, els amics de l'art, de la cultura i de Tarragona, avui es congregaran sota les amples naus del gran temple primari per a presenciar l'augusta cerimònia de la consagració que el nou Bisbe rebra de mans del nostre Eminentíssim Prelat, qui també fruità intensament de goig en poder ungir el qui tant estima i tant l'ha ajudat a portar la feixuga i delicada càrrega del seu llarg pontificat.

Era d'esperar aquesta hora en què el Suprem Jerarca de l'Església volgués palesar el mereixement a què s'ha fet creditor el nou senyor Bisbe amb la seva constant i per tants conceptes profitosíssima tasca, que per la personal sobrietat i modestia del qui la realitzava havia restat oculta; i era hora també que el poble agrait retés el degut homenatge de gratitud al qui tant s'ha desvetllat per a engrandir-lo i honorar-lo.

Tarragona, doncs, avui estarà a l'entorn del nou mitrat del Senyor, donant gràcies a Déu que considera com a pròpia; contemplarà jubilosa la imposició dels atributs episcopals, tot veient quan bé li escauen; i en aixecar a mà dreta el nou Bisbe per a donar la primera benedicció episcopal, el poble creient, de genolls en terra, la rebra com a especial do del Cel i com a símbol de nous favors que impetrarà per un perllongat i fecundíssim pontificat en pro dels interessos espirituals, artístics i àdhuc materials de la ciutat i arxidiòcesi.

LA CRUZ no pot pas considerar-se aliena a aquesta joia i satisfacció per l'exaltació pontifical del Dr. Borràs. Per l'alt lloc que ocupa de la jerarquia eclesiàstica entre nosaltres, volem palesar-li una vegada més el nostre respectuós obsequi, adhesió incondicional i submissió absoluta; com el seu antic administrador i constant col·laborador, rebí el nostre més fervent homenatge de gratitud, simpatia i felicitació, tot elevat al Cel les significatives paraules litúrgiques de la cerimònia de la consagració.

Ad multos annos!

El nostre Doctor Borràs

Si un escultor hagués de plasmar l'allegoria del sacerdot català resolent la dificultat de reunir en l'expressió de la figura, amb perfecta i—per tant—simple naturalitat, la majestat i la simpatia, la distinció i l'aire senzill, no hauria de torturar la imaginació: li bastaria inspirar-se en el model vivent del Dr. Borràs.

No li cal anar vestit dels magnífics hàbits de chor que porten els Canonges, ni ocupar un lloc preferent; no precisa sapiguer els càrrecs que ocupa ni les dignitats que ostenta: un que no el conegui i el vegi passar pel carrer o el trobi en un viatge, endevinarà desseguida, només amb l'aspecte exterior, que pertany a una alta categoria. I ho creurà més perquè no notarà en ell cap "pose", cap afectació, sinó un senyoriu autèntic, que li emana de si mateix amb la naturalitat que una font brolla del cor d'un cingle.

Tots hem conegut algun d'aquells capitulars generalment no catalans, que destacaven de la demés clerecia per la brillantor de les platejades civelles del calçat, o els ribets vermells de la sotana. El Doctor Borràs no ha estat potser superat per ningú en impressió de jerarquia, tot i vestint amb la sobria i llisa correcció d'un Catedràtic de Seminari. I és que el seu físic presidencial, de sacerdot de Cancilleria pontifícia, revela l'home de govern—intelligent, comprensiu, bondadós, seré, però recte i enèrgic—que estotja. Perquè així com hi han persones de

EL EXCM. DR. D. M. BORRÀS

El nou Bisbe Dr. Borràs

TORNEM-HI

Fa poc més d'un lustre que l'alegre trillejar de les campanes anua c'ava a la urb tarragonina que un fill egregi de La Riba era enlairat pels seus mèrits a la dignitat episcopal l'Excm. Dr. Isidre Goma, avui ja Arquebisbe de Toledo.

Era ahir que del veï poble de Vilaverd, gairebé bessons—com bessons són les ànimes d'ambdós Prelats—n'eixia nomenat Bisbe de Girona l'Excm. Dr. Josep Cartaça.

Es avui que, frescos encara i dessonants els cants litúrgics, la sump tuosa Basilica de la vella Tarraco veurà de bell nou omplir-se les amples naus d'innúmeros fidels, co bejosos de contemplar l'exaltació

tossa magnífica que amb les inflexions de la cara delaten que l'esperit no correspon a la prestància del cos, i en altres, d'esmirriada presència. La vivacitat dels ulls revela una ànima superior, en el Doctor Borràs, com vulgarment es diu, tot li acompanya.

Quan avui, per primera vegada, el contemplarem amb els capisaisos episcopals, ens extranyarà que no els hagi dut de molts anys hà! Bisbe auxiliar nostre, Bisbe auxiliar del nostre veneradíssim Sr. Cardenal. Si gairebé ja ho era! Si la Consagració d'aquest dematí la pressentia i arjava el poble fidel d'ençà que la Seu tarragonina torna a brillar amb la porpra cardenalícia!

El Prelat consagrat i el Prelat consagrat, dos grans amics, dos companys inseparables, que han sofert junts martiris silenciosos i incruents, amb quina efusió més pura i emocionada s'abraçaran quan es mirin portant tots dos bàcul de Pastor de les estimades ovelles de la seva arxidiòcesi nadiua! Com els aclamarà quan surtin d'Ofici la multitud adelerant-se per besar-los l'anell!

La Catedral tarragonina, en experimentar que a dintre d'ella mateixa,—pies i maternals entranyes, oloroses d'encens i d'oració—s'hi celebra, en un esclat de pompa litúrgica, la elevació al plè sacerdoci de l'home il·lustre que, amb una tan magnífica esplendidesa d'obres, li ha demostrat el seu enamorament, si pogués, ploraria de goig. D'un goig sense mescla de recança, perquè contra go que sol succeir, el Bisbe nou no el creen per a una diòcesi llunyana, sinó que el Doctor Borràs és per a nosaltres, romandrà ací, no ens marxarà, i seguirà essent, amb més esplendor encara—, Degà de l'Excm. Capítol Catedral.

Veieu si tenen motiu de voltejar, en llurs finestres de pedra i de cel blau, la Copona i totes les altres campanes de la Seu. Veieu amb quanta intensitat triomfal vibrarà la gran trompeteria de l'orgue!

Oh, l'orgue! Jo avui espero sentir-lo. Estic segur que les mans del mestre organista correran soles. I que hi haurà moments—els més augusts de la cerimònia—que sense estirar els registres "trémolo" i "vans humanes" tota oïda atenta dirà que són els retaules, les columnes, les vitralls, les pintures restaurades i agraiades, les que canten.

EUDALD MELENDRES.

Del zel per la salvació de les ànimes en són bon testimoni les seves fervoroses prédiques i les moltes monges que mena pel camí del cel al ritme plaent de la vida religiosa.

En les seves bones obres ell té prou cura, seguint el consell evangèlic, de que "la mà esquerra no sàpiga el que faci la dreta": únicament que el traeixen els valuosos presents de que n'ha fet ofrena a l'església del seu poble natal.

Sense fressa ni ostentació, és un treballador incansable, com l'abella dintre el rusc, els fruits de la qual s'assaboreixen després.

Com Degà de la Seu tarragonina ha vetllat, no ja tan sols per la grandiositat i esplendor del culte, sinó per millorar-la i embellir-la, descobrint primoroses joies artístiques, admiració dels germans arqueòlegs.

Tan bell i ponderat bagatge de mèrits bé el fan mereixedor de la Mitra amb que la Santa Seu l'ha agraiat.

El venerable senyor Cardenal Vidal i Barraquer—que va apropant-se ja a la davallada de la vida—n'està cofoi i engelosit, perquè ell tindrà un Auxiliar fidelíssim i un cooperador apostòlic eficaç i infadigable.

Els seus companys de Capítol romanen gustosos i aconortats, perquè no el perdran com els altres dos mitrats, que encara els dolen, sinó que podran fruit de l'agradivol companyonatge del qui continuarà essent Vicari general.

Sos condeixebles i amics, encisats de veure'l entre els Ungits del Senyor, entre els Jerarques, o nobles sagrada i litúrgica.

Els seus parents amb daltit aguaitant-se'l, els ulls espurnejants de gaudi intens, el cor bategant per la sacra emoció reconcòlita, exclamen, bo i llagimejant: "Si sa mare el veia".

També son primer catedràtic sent eixamplar-se-li el cor i cenyir son cap—on ja no hi resta ni un borralló de neu—aquella corona de goig, "gaudium meum et corona mea", de que parla sant Pau als filipenses, per l'exaltació de son caríssim deixeble.

I la noble Tarraco, la de les muralles ciclòpees i romanes, que parlen d'un passat ple de grandeses, n'està més que joiosa en veure com el Vicari de Crist en la terra, per tal de cercar bons successors dels Apòstols, sovint gira l'esguard a l'antiga Metròpoli dels Cessars, cristianitzada per la paraula de foc de l'Apòstol de les gentes i després pel baptisme de sang del màrtir Sant Fructuós.

I ella en senyal d'agraïment per tan honrosa distinció papal, com palmera gentil reverentment s'inclina, i vinclant-se a l'ensems pel pes del daurat fruit de tantes mitres, apar que en jorn tan faus digui extàtica:

"Tornem-hi, tarragonins, a cantar jolius i exultants de ditxa: AHehnia! AHehnia!!"

FRANCISCO DE B. SALESAS.

Magistral de Lleida

La plenitud del Sacerdoci

Per dret diví, per disposició del mateix Jesucrist, hi han establerts en la clerecia catòlica diversos graus de potestat d'orde i de jurisdicció.

Els senzills preveres no tenen pas la plenitud del sacerdoti; per tal com no el poden transmetre ni poden confirmar ni consagrar i la jurisdicció que exerceixen és, només delegada.

La plenitud del Sagrament de l'Orde correspon als Bisbes qui són els successors dels Apòstols en la llur potestat ordinària i perxò poden ordenar sacerdots, consagrar altres Bisbes i governar la diòcesi pròpia sota la jurisdicció suprema del Papa, Vicari del mateix Jesucrist.

I aquest ràpid cop d'ull a la natura lesa de l'episcopat fa veure a l'acte com al Dr. Manuel Borràs li ve— ni que sia amb una dita vulgar—com l'anell al dit. I en aquest cas com Anell Pastoral.

I certament; el Dr. Borràs ha portat una vida intensíssima de sacerdoti, de tal faltà que la característica de més relleu de la seva forta personalitat és, segurament l'ésser un sacerdot de cap a peus. Ell ens dona el saludable exemple de la seva vida íntegra i totalment esmerçada en rendir el màxim treball possible en servei exclusiu de l'Església.

Ell mai no fa vacances; ell mai no va a passeig i ni ningú sabria imaginar-se-li... I ara que tant es crida per obtenir reducció d'hores de treball, heus ací un treballador infadigable que no més es daleix per tenir més hores per tal de poder fer més feina.

I les seves aficions són exclusivament eclesiàstiques, i els seus treballs únicament sacerdotals. Però això sí; del seu ampli camp

d'acció sacerdotal no deixa escapar-se-li'n absolutament res; el mateix amor i el mateix esforç que posa en l'altíssima col·laboració amb el senyor Cardenal els porta també en cuidar-se dels més mínims detalls de coses i àdhuc circumstàncies religioses mostrant així — i ell mateix ni s'en adona — la plenitud abassegadora del seu esperit i del seu apostolat sacerdotals.

Per la seva apariència corporal — de tipus majestuosament romà — hi ha qui es pensa que es un home molt sever; els qui el coneixen, però, d'aprop, sabem de sobres que si pot dir-se-li sever es aplicant-li amb sí mateix, i els qui així el coneixen s'han pasmat sovint de descobrir-li la força d'abnegació, de sacrifici i d'humilitat amb que sostenia i ajudava a tothom a qui podia ni que fos algun d'aquells qui li creia tan sever...

Per raó dels càrrecs difícilíssims que ha anat despenyant des de la seva ordenació, el seu ministeri sacerdotal ha pogut exercir-se principalment en la direcció d'altres sacerdots, com un pressagi de la seva actual promoció a la plenitud episcopal del sacerdoti. I doncs, els sacerdots que treballen, els qui exerceixen un veritable apostolat, els qui estudien, és a dir, els qui senten i practiquen de qualsevol manera que sia el ministeri sacerdotal, saben per experiència pròpia d'encoratjament, l'ajut moral i àdhuc material que sempre n'han pogut obtenir.

Ara l'Església li confereix la plenitud canònica del sacerdoti; no ve, però, de nou a ningú, per tal com ell d'esperit sacerdotal n'estava tan ple que per tots quatre costats se li desbordava.

MIQUEL VILATIMÓ

La cita del lloc de procedència per tal com foren escrites i es conserven per ordre cronològic.

Abans, però volem donar la nota més antiga que coneixem sobre el seu origen. L'existència de veritables senyals heràldics, en la nostra terra no cal buscar-los abans del segle XIII. A Tarragona l'arquebisbe Tello, a 10 de les calendes de novembre de l'any 1291, donà una ordenació en la qual "manà a Miquel Boter, notari públic de Tarragona, que en tots los actes que autenticaria, ell o altre per ell, haguessen de fer lo senyal de Santa Tecla en esta forma — posa la .T. dibuixada amb un punt a cada banda del pal — y vol que la guarden també sos successors en dit offici" (Arx. Hist. Arxidiocesà, Inventari vell, full (35, n.º 43). Ací, doncs, tenim la forma del senyal o armes de santa Tecla: una creu feta d'un pal vertical i un altre d'horitzontal, amb un punt a cada banda de cada pal.

D'aquests dos punts ignorem l'origen. A primer cop d'ull sembla que procedeixin dels quatre punts que hom feia als quatre angles de la creu grega que feien antigament els notaris en els documents: com que la creu de santa Tecla només forma dos angles, amb dos punts n'hi havia prou. Si aquest hagués estat el motiu dels dos punts, no es trobarien en altres representacions de la tau que no tenen res a veure amb la fe notarial. En els llibres de les actes capitulars n'hi ha diverses, de creus de santa Tecla, posades com a motiu ornamental en la coberta o a la primera pàgina i en totes elles hi ha els dos punts.

En les excavacions de la Necrópoli — vegeu la Memòria de 1929 — trobarem una medalla de plom del tamany d'un duro, que igualment ni ha la tau amb els dos punts. En la gran portada artística d'un llibre que hi ha al Museu diocesà, aquests dos punts són dues corones, sostingudes per sengles àngels.

El Capítol, així com tenia el seu segell, que era el senyal de Santa Tecla, tenia també la bandera i l'estandart de santa Tecla, amb els quals podem precisar els colors heràldics de l'escut de la nostra Seu. En 1559, els senyors canonges acordaren en capítol, fer una bandera de santa Tecla a obs de la qual i d'un estandart compraren a Joan Torrell domàs carmesí, pel qual, el dia 15 d'abril de 1560, li pagaren 63 lliures, 15 sous i 8 diners. A aquest estandart i bandera calia posar-hi les creus de santa Tecla, i comissionaren dos canonges per tal que compresen a Barcelona tela d'argent; i, no havent trobat tela d'argent, el dia 7 de juny, comanaren al brodador Poll que brodés les creus amb fil de plata.

El segle XVI era un temps que els colors heràldics eren escatits i ningú no s'hauria permès usar un senyal, ni un metall, ni un color que no respongués al veritable escut d'una corporació o d'un particular noble. Per aquesta causa i per ço que acabem d'exposar estem en la convicció de que les armes de la Seu de Tarragona, o el senyal de santa Tecla és una tau de plata en camp de guella.

J. SERRA VILARÓ.

Católico: Nunca, como ahora, estás obligado a proteger a la Prensa que defiende tus sentimientos e intereses contra la avalancha de la revolución. Tu suscripción, tu anuncio, tu dinero, debe acudir en refuerzo de la Prensa. Lo que hagas por ella será defensa de ti mismo.

Honras vuestras, nuestras son

Nombrado el Excmo. Sr. Dr. don Manuel Borràs por la Santa Sede, Obispo titular de Bisica, va a recibir, hoy, de manos de nuestra Emmo. Sr. Cardenal Arzobispo, su consagración episcopal para ser Obispo auxiliar suyo.

Saludamos respetuosamente al nuevo Prelado, y al hacerlo, nos servimos de las palabras que encabezan las presentes líneas, por estar en ellas condensado y simplificado nuestro modesto concurso al colegio que, en este día, le tributa LA CRUZ. Veámos como es posible razonar la forma de nuestra salutación.

El Prelado que va a recibir la plenitud del sacerdotio es natural de esta archidiócesis, ha vivido casi siempre entre nosotros, porque en su corta ausencia para servir a nuestro Cardenal en Solsona, no se reparó su espíritu de nosotros, y ahora llega a la dignidad episcopal después de haber recorrido, de grado en grado, su camino y carrera eclesiástica más meritoria, entre nosotros. Mucho espacio ocuparía la exposición minuciosa de su laboriosa vida, que es, además, muy pública y conocida; por esto no es preciso detallarla para nuestro intento.

Cierto que la Santa Sede, con la promoción del Dr. Borràs hace objeto de distinción muy merecida a nuestro Emmo. Sr. Cardenal Arzobispo, mas también resulta muy honrada, con esta promoción, la archidiócesis entera, singularmente el Cabildo Catedral a cuya corporación pertenece; y también cuantas instituciones han setido la influencia de su acción bienchora son participantes del mismo honor.

Por lo que atañe a LA CRUZ, hay que hacer mención especial de lo que le debe. Los cimientos humil-

ísimos, sobre que fué edificado este periódico, no permittian esperar éxitos halagüeños, necesitaba hombres de sacrificio y acción; así Dr. Borràs, cuando hace veinte años dejó esta ciudad por el motivo antes referido, era ya un obrero intelectual de LA CRUZ; y de entonces, y de ahora, y de siempre son afecto que siente por ella, secundando así el llamamiento de la jerarquía eclesiástica, que estimula casi de continuo a los católicos en favor de la prensa católica.

Con lo dicho creemos queda sobradamente justificado el título, con el cual le saludamos al frente de este escrito. La exaltación del Dr. Borràs es ciertamente un honor personal, muy suyo; pero por lo que hemos apuntado, podemos también afirmar que es csa nuestra. El, seguramente, verá con satisfacción y muy agradecido que así sea recibido y considerado por todos, su nombramiento.

Como relacionado con el hecho de hoy y con otros parecidos, viene a nuestra mente, el recuerdo de un tiempo no lejano, en que se proyectó la supresión de la Metrópoli eclesiástica de Tarragona. Verdaderamente contrasta este hecho con la eminente floración espiritual que ha merecido después y vemos observando. Seámos permitido creer — y si hubiese exageración en esta creencia, fácilmente será perdonada — que el Prelado que entonces dirigia los destinos de esta diócesis, además de la callorosa defensa que hizo de la misma, plantó con sus virtudes pastorales, los gérmenes vitales que han producido la floración referida.

JUAN COSTA.

Canónigo de Tarragona.

LA TAU

Així que en la nostra Seu esdevé un aconteixement, o bé s'hi celebra qualsevol festa important, desseguida, surten les taus per tot arreu, com les flors en primavera i, com de flors, en surten amb tota mena de colors. Ara mateix, en objectes dedicats a la consagració del bisbe auxiliar, Excm. Dr. Borràs, a cerimònia de la qual hom celebra aquesta diada, l'hem vist reproduïda en quatre colors diferents, i és de creure que encara en floriran altres; però el color emprat en la tau del seu segell oficial el creiem en la forma més acertada.

El nom tau deu ésser dels temps contemporanis car no l'hem llegit en cap dels numerosos documents antics ni moderns que hem revisat dels nostres arxius. A les actes ca-

pitulars se li dona sempre el nom de "senyal de santa Tecla" o bé "creu de santa Tecla".

Aquest emblema, que ja es troba entre l'antiquíssim art egipci, esdevingué el senyal de la redempció entre els cristians dels primers segles. El capítol de Tarragona, traient-lo de la primera lletra de la seva patrona, l'emprà com a senyal de la seva església i com a senyal de santa Tecla, causa per la qual trobem aquest escut esculpit en tots els monuments d'alguna importància que es conserven a Tarragona. Però els monuments no ens donen els colors heràldics d'aquest escut, que anem a precisar amb documents que procedeixen de les actes capitulars, de les quals no caldrà que per cada document fem

HONRA DEL CAMP

Per més que els esperits selectes siguin gairebé internacionals—com ho és la nostra Santa Religió, qui fins empra son nom de sa catolicitat, i com ho és la única civilització veritable que ha existit damunt la terra—el lloc de neixement imprimeix sempre caràcter i segell i, endemés, té un alt valor subjectiu i mantes vegades àdhuc simbòlic.

Així, per condensar-se bona cosa de les molíssimes que podrien dir-se de l'Excm. Dr. D. Manuel Borràs, des d'avui Bisbe de Bisica i auxiliar de la nostra Diòcesi, en afirmar que és digne fill del Camp de Tarragona.

Perquè al nostre Camp tot és ponderació, tot és ordre, tot és serenitat, tot és clasicisme. Verge de tota teatralitat, orfe d'avencs esgarriofosos i de muntanyes superbioses, gaudeix de la difícil facilitat de plaure als sentits sense astoriar-los i de saturar les ànimes sense trontollarles.

Al nostre Camp tot és ponderació, allunyada per igual del primitivisme, mascle però incivil, de les selves, i dels refinaments platxeriosos i decadentistes de les grans urbs.

Tot és discreció: ni l'hermetisme i la malifiança de closos i de tapias, ni la excessiva familiaritat dels prats oberts, massa propicis a les incursions atrevides.

Tot és ordre, pau i treball, pregonats per la terra crestallada, pels ceps arrengrerats i per les oliveres qui argenteixen arrans dels camins i a les partides de les parades.

Tot és subordinació jeràrquica i assenyada, perquè cada cosa fita a la missió que li és pròpia. Tot és serenitat i alegria, reflexe de les que brollen al nostre cel, blau i lluminós com no n'hi ha d'altre en lloc.

Ésser nat al Camp de Tarragona és un honor imponderable: ésser-ne digne en l'extensió i en l'integritat en què ho és el Sr. Bisbe de Bi-

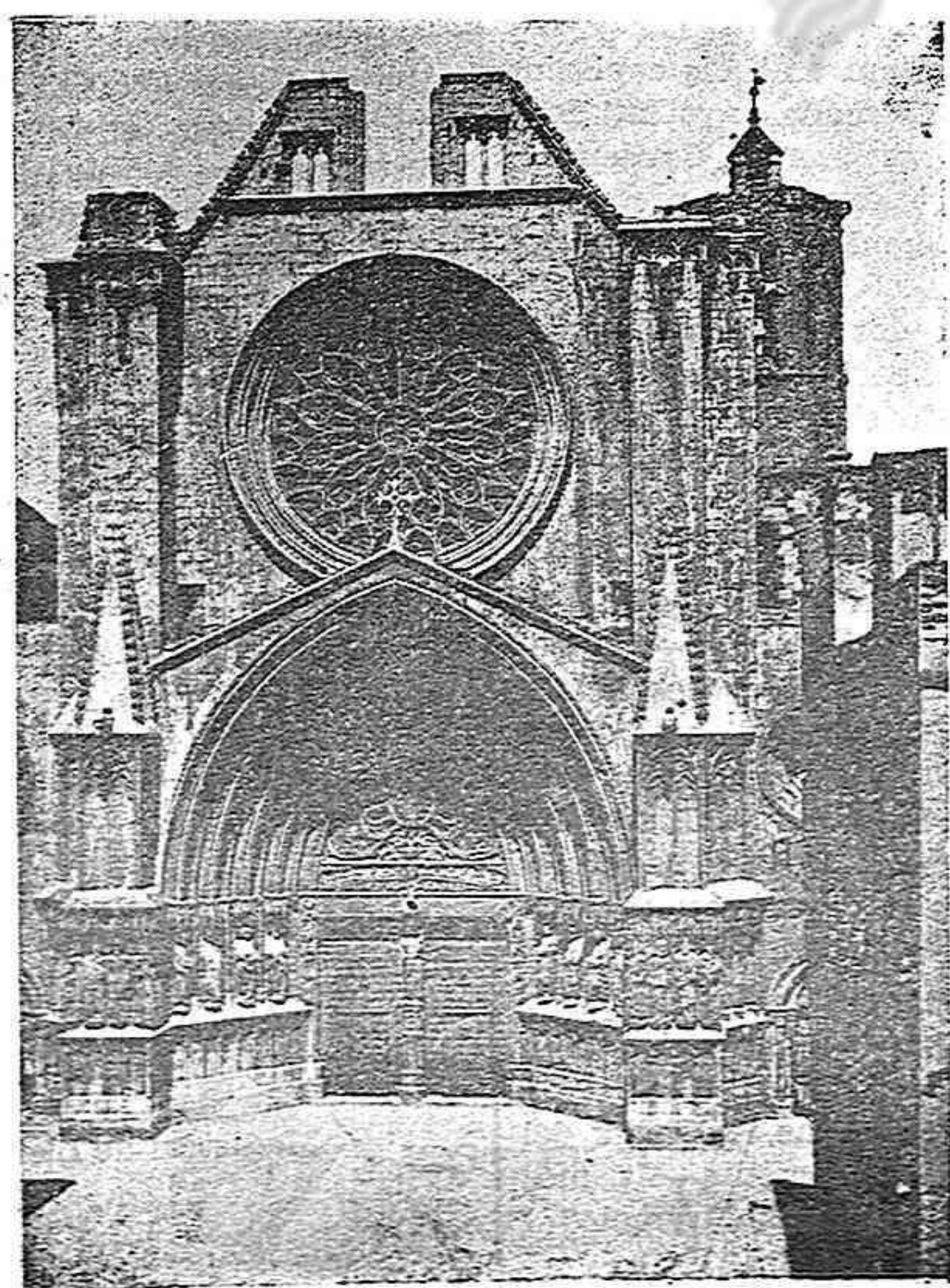
cisa és una excel·litut; tenir per amic per pastor i per conseller un home com el Dr. Borràs, és una benedicció del cel qui ens obliga a la més humil i pregona de les gràtituds.

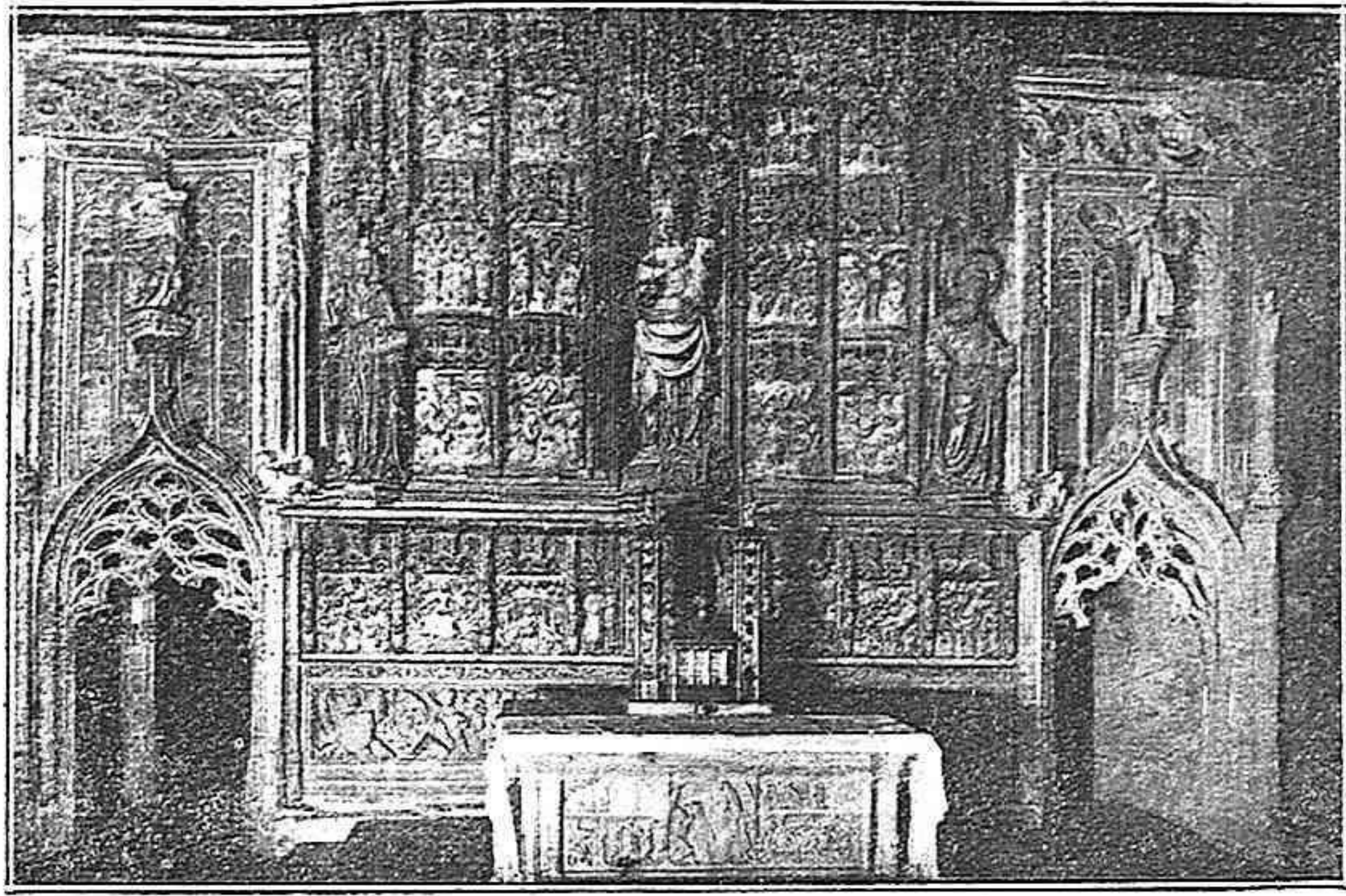
Per ésser nat entre nosaltres; per haver estudiat al nostre Seminari; per haver exercit a la nostra Diòcesi la quasi totalitat de son ministeri sacerdotal, el Dr. Borràs coneix bastament els nostres sentiments, les nostres necessitats, les nostres misèries. Pels mateixos motius, se'ns fa a nosaltres més plaer exposar-li les nostres cuites. Tot sembla, doncs, indicar que queda la via expedita per a les resolucions immediates, pels consells fulminants, pels èxits aparatosos i teatrals.

Tots, però, els qui ens som atansats alguna vegada al Dr. Borràs, cercant la llum del seu consell paternal, sabem com és tot altre sa faltà de procedir. Perquè el doctor Borràs en fer honor a les virtuts clàssiques que resplandeixen al nostre Camp—ordre, pau, treball, ponderació, serenitat—inquireix, escolta, es reserva, medita, s'encomana a Déu, resol i aconsella.

El Dr. Borràs reb gairebé a l'ensens la plenitud del sacerdoti i l'encàrrec de dirigir als seglars qui, dintre les rengles de l'Acció Catòlica, som cridats a secundar la missió apostòlica dels sacerdots. Deturem-nos a considerar la benhaurada coincidència i disposem-nos a tiure'n conseqüències profitoses i esperonadores. Que si la callitat, jeràrquica i moral, del cabdill és pernyora de victòria—a desgrat de la magnitud de la tasca qui ens és confiada—tota flaqueja i tota vacil·lació de la nostra part esdevindria estigma afrentós de debilitat i de claudicació.

JOAQUIM DE QUEROL.

Retablo del altar mayor de la Catedral

Tenim un Bisbe artista

Fresca encara la tinta amb què escrivirem—els dies gens llunyans de l'altra consagració—que, àdhuc espiritualment, és també, Tarragona, la Metròpoli; de Roma ens arribava la notícia que avalava l'escrit: Tarragona era mare d'un nou Bisbe.

Caldrà de dir-ho pels camins de la ciutat fecunda, perquè tot cavaller, de dalt del seu cavall, s'inclini reverent en descobrir-ne els murs: que no se'n troben gaires a la terra de ciutats on les campanes no reposin: on l'eco del trillleig d'una unció episcopal, s'ajunti amb l'alegria d'un nou trillleig per una nova preconització.

S'ha fet mil cops l'elogi del subsòl de Tarragona augusta i hom ha n'ha lloat, ben merescudament, les figures de marbre descolgades. Però convé que ens adonem que, vivents sobre en terra, encara hi ha models per a noves egrègies figures. Mireu, sinó, avui, posat dalt de la càtedra, el Dr. Manuel Borràs, que ha nascut de nosaltres i és ben nostre.

La ploma corre àgil com un infant content, quan no mancant cap d'altra, pots afegir a les qualitats d'una persona mesa en regiment, la qualitat d'artista. Artista, o si voleu, amb més eficiència, mecenas dels artistes. Perquè serà ben bé un agraïment del cel, quan avui el nou Bisbe portarà reflectida en la gemma de l'anell episcopal, tota la llum de les vitralls de la Seu que ell ha fet restaurar amb inspirat guiatge; quan avui les rosanes eternides se'l miraran amb la pupilla encesa que plorarà damunt la testa consagrada, alegres llàgrimes de llum.

Voldríem destacar-lo, aquest aspecte interessant d'un Bisbe Artista. I és que creiem una intuïció que té fulgors celestes—en aquests temps de tanta penúria que hom de primer cop d'ull es pensaria que tots els pocs diners més aviat han d'esmerçar-se en coses personals—el fet d'un degà de catedral que entengui que una pedra ben tallada, que una rosana ben devota, ben recollida de matisos, tenen també el seu alt apostolat. Un capitell ben fet pot fer prosèlits. Un vidre de rosana pot ser un conqueridor. Té, l'Art, la seva força, el seu proselitisme. Quin dubte hi ha que en fer fer el Temple, a la muntanya de Sion, i assenyalar-ne els més petits detalls. l'altíssim Arquitecte era el que ara en diríem un propagandista? Qui desconeix que alguns apòstols han penetrat en terres bàrbares i han subjugat els enemics. llançats a la conquesta sense armes a les mans ni sermons a la boca, sinó tan sols amb una melodia als llavis, que és com dir amb glavi d'Art? I bé, una pedra, un vidre de capella són unes notes, uns desvetlladors de notes en l'aitaveu dels cors dels homes de bona voluntat.

I així és el que ha intuït el nostre Bisbe, a la claror vermella de la Púrpura que de tants d'anys l'ha

il·luminat. I que li ha fet entrar aquesta llei de santa obsessió per tot el qu'embelleixi la Seu tarragonina. Li parles d'un artista—d'un escultor, d'un pintor, d'un vidrier...—i et salta de seguida:—Escolta, ¿i no podria deixar a la nostra Seu cap record del seu art?—

Diem que ell ha intuït l'alta eficàcia de la Bellesa. El que potser no ha vist, però, és que l'enamorarse de restaurar i polir carreus de catedral, pot ésser un bell indicatiu que a ell també el destinin a la perennitat. Si més no, artistes i mecenes dels grans monuments d'art, tindran aquest alt gatge: que acostumat a dur les mans ungides del contacte dels murs i de les pedres transformades (que dins el món efímer, són del més immortal), eis serà més planer, molt menys sotraquejant, quan en morir, hauran d'acarar-se amb les coses eternes.

Tenim un Bisbe artista. (Es cosa gairebé de somni, la força combativa, l'esclat d'apostolat que brollaria del nostre ministeri, si tots els sacerdots, a més de sacerdots,—mi-hor, just per ser sacerdots,—sabéssim d'ésser un xic artistes!)

Tenim un Bisbe artista. Els qui no l'han tractat, els qui sols el coneixen quan pesa damunt seu tota la gravidesa d'altres responsabilitats no hauran pogut copsar aquell punt d'alegria, aquella efusió il·luminada, juvenívola, de quan, des d'un recó de catedral, us mostra una rosana.

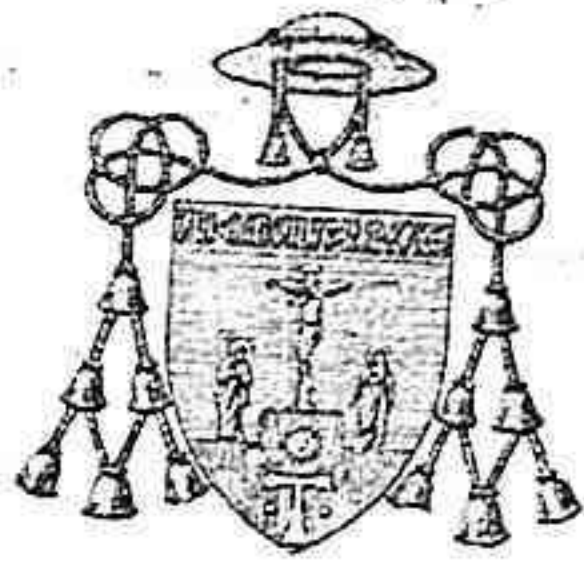
¿Pressentiments de rigidesa? ¿Temences d'eixutor en l'esguard d'aquell que en un selent de Cúria us diu de la beutat d'un contrallum sobre un retaule? ¿Tot prejudici fals és esboirat, quan hom sap que el superior, després de dar-vos—concret, pràctic—un mot d'ordre, us pot platicar d'Art.

Tenim un Bisbe artista. Alt, ple de majestat, ple d'una afable majestat. Hi ha blocs que sembla que ho designin, que els ha de fer Moisés, un Miquel Angel. Hi ha testes que diríeu que ho indiquen, que les han de mitrar. ¿Qui no veu natural—a les mans un bon ceptre—Carlemany? ¿I amb corona a les temples, l'alt Rei Jaume? ¿Qui no hauria posada, al dit de nostre Eminentíssim, l'anell cardenalici? En cobrir amb capa magna la figura solemne del nou prelat tarragoní, hi ha hagut també, en el Suprem Jerarca de l'Església, un gest d'artista. La figura creixia, la testa s'enlairava, i Déu del cel li dava el creixement. Fins que ha acabat dient-li:—Ara, la teva casa serà una catedral.—

Tenim un Bisbe artista... I guardarem tota la vida com un record revelador, la providencial coincidència, que en arribar a la Cúria la notícia pública del seu exalçament episcopal, el nou prelat al seu despatx estava dient d'Art, ple de fervor, a l'afectat que signa aquestes ratlles.

MIQUEL MELENDRES, Pvre.

L'escut del Sr. Bisbe auxiliar

Cal considerar primerament el que s'en diu "limbre heràldic" o part exterior de l'escut que representa la dignitat, o categoria de la persona de que es tracta. En el present cas és el capell episcopal amb les sis borles en dues sèries.

El camp de l'escut és de forma gòtica o antiga, representant-s'hi com pensament essencial o motor la Redempció.

Formant part de l'escut—i no pas a manera de llaç o cinta accésoria—hi ha en sa part superior la divisa amb la següent inscripció: *Tuo sanguine redemisti.*

Segueix la part central, amb la representació gràfica del Calvari, figurant-hi Jesucrist en Creu, amb la Verge i Sant Joan als costats, destacant-se sobre l'atzur o el cel blau.

En la part inferior s'hi figura el Sol i la Tau, recordant l'actuació del nou Prelat, que s'ha desenvolupat en les diòcesis de Solsona i Tarragona. El fons del quarter és vermell, per tal de significar que l'actuació del sacerdot és la de donar la sang pels fidels.

Quant a l'argument general de l'escut, go és, la Redempció, a més del que s'ha exposat, és de remarcar que la preconització del nou Bisbe tingué lloc durant la celebració del dinovè centenari de la Redempció, la consagració s'escau en la festa de la Preciosíssima Sang de N. S. Jesucrist, i a l'aplicació dels mèrits de la Redempció s'ordena l'oració continua dels Prelats.

La Canonja i el seu Bisbe

La nostra vila tant íntimament lligada en el seu passat amb la Seu Tarragonina, i d'això n'és testimoni entre altres coses, el seu escut la Tau, i encara el mateix nom del nostre poble, viu avui un dels seus dies gloriosos i que més s'adiuen en la seva gènesis, amb motiu de la Consagració Episcopal a la Església Catedral Metropolitana, d'un dels seus fills. l'Excm. Dr. Manuel Borràs i Ferré, amb el títol de Bisbe de Bísica i Auxiliar del nostre Emm. i estimat senyor Sardenal-Arquebisbe de Tarragona i Primat de les Espanyes.

No es proposat d'aqueix breu article recollir la multitud de satisfaccions i emocions que aquix acontereixement a suscitat als canongins, solament hem referiré als comentaris i a la seva varietat.

I així veure'm que quant son dels canongins vells amb cabells blancs hom sent parlar de l'infant model de fills: quant dels canongins amb cabells ja grisos, del company de l'infantessa virtuos i assenyat; i per fi, quant son de la joventut del compatriota il·lustre i virtuos.

Varietat que forma una policromia que no es sino l'exponent de la virtut ininterrompuda del nostre Bisbe i que sintetitzada es el motiu de l'afecte i admiració que La Canonja sent per a ell.

I així s'esdevé que avui tots els canongins veiem amb satisfacció viva i amb orgull noble, com la nostra Canonja, la dels Canonges i de la Tau, dona a la Seu Primada de Tarragona un fill seu fet Bisbe.

La Canonja 1 Juliol 1934.

La característica del Bisbe Borràs

El senyor Bisbe de Bísica, Auxiliar del nostre Emm. Sr. Cardenal, apar que en totes les seves actuacions, ja públiques, ja privades, s'ha proposat suprimir la seva personalitat. Nosaltres que el coneixem a fenderis annis, en podem donar palès testimoni. Fill del senyor farmacèutic del nostre estimat poble nadiu. La Canonja, havia rebut dels seus pares una educació sumament fina, i malgrat la seva evident superioritat sobre els demés infants del nostre típic carrer Major, en aquelles puerils processons que feiem per a imitar a les que veiem al nostre poble (la entrada de sa casa pairal sempre servia de Catedral), mai volgué adjudicar-se la presidència rectoral; sempre es contentava en formar a la renglera. Tot sortia de casa seva. Ell proporcionava la creu, les banderes, els santorals, els tabernacles... però els honors els reservava per a els altres. Tot lo més acceptava el paper de Mossèn Pere (així es nomenava el senyor vicari d'aquells temps rublerts d'ignorància i felicitat). El paper de Mossèn Jaume (Sr. Rector) sempre el va cedir al qui escriu les presents ratlles. Trasladats al Seminari la seva personalitat s'esmuny en l'anonim, malgrat el donar-nos volta i mitja en l'aula, en la capella i en totes les activitats de la vida escolar, a quasi tots els condeixebles.

Rebudes les ordres preverals i traspassats ja els seus pares (a. c. s.), prompte es compliren en ell les paraules del Psalmista: *Quoniam nater meus et mater me deroliquerunt me, Dominus, autem, assumpsit me.* Ocupa els més destacats càrrecs en la Diòcesi de Solsona i en la nostra benamada de Tarragona, i el seu nom permanence en la foscuria. Un dia veiem la nostra superva Catedral profusament il·luminada per la electricitat: tothom parla de l'estètica i ban combinada distribució de la llum i ningú no diu res del propulsor de la il·luminació. Un altre dia apareix l'Alar Mejor sens parió de la nostra Seu rabejat de la llum cenital perquè les finestres absidals han obert les seves parpelles: tothom alaba la bellíssima reforma i ben just si es nomena l'hàbil re-

formador. Es descobreix les pintures murals de la nostra incomparable Església Primada: periòdics i revistes parlen amb encomi dels artistes i el nom del Sr. Degà del Capitol, qui es l'ànima de la iniciativa, queda modestament a l'ombra. S'exten per tot Tarragona la eucarística devoció de la Vetlla Diurna del Santíssim, santa obsessió del senyor Bisbe nou, es propaga pels pobles de l'Arquebisbat i hom ignora que el promotor es el nostre senyor Vicari General.

En la parroquial Església de La Canonja es basteix un elegantíssim i costós altar del Santíssim Sagramentat, es restaurada totalment la seva capella, i, a excepció d'algun iniciat en el secret, hom ignora que tal millora es degui a la munificència i liberalitat del preclar fill de la vila. Propis i extranyos han trucat a les portes del seu cor, sempre generós, i la paga exigida per la seva obra bona han estat les paraules del diví Mestre: *Nemini d'xeritis.*

I no obstant a la primera vista no sembla així. Car la seva testa i tot el seu posat, de faisó indubtablement romana, apar com si predisposessin a la vana exhibició. Però Déu del Cel que fita al seu esguard en el cor i no en la fassana dels homes; la Providència divina, que es complau en la exaltació dels humils, ha volgut posar en el seu cap la mitra prelacial. I aquest fet que sembla hauria hagut de mitigar un xic la seva rigurosa fosquedat, ha palesat una vegada més la característica ben destacada de l'elogit. *Jo no sóc un bisbe com els demés, no sóc més que un ajudant, un Auxiliar del Sr. Cardenal, que ja és vell—ens deia al fer-li la visita d'enhorabona. I és que el nou Prelat, fora de les funcions litúrgiques, no li ha igualat mai l'olor de l'encens. Tot igual que abans, ens deia també en l'esmentada visita i ens ho repetia als condeixebles: fer-li un petit obsequi. El caràcter no es canvia fàcilment. Per això el qui fou un infant humil i un seminarista humil, i un sacerdot humil, i un prebendat humil, vol continuar essent un Bisbe humil. Dominus conseret eum.*

MN. JOSEP ROCA, PREV.

El Homenaje de los Condiscipulos Felicísimos Augurios

Exigeme amablemente, la ilustrada Redacción de LA CRUZ, dos cuartillas para el número extraordinario del día primero de julio, dedicado al Excmo. y Rdm. Sr. don Manuel Borràs Ferré, Obispo titular de Bísica y auxiliar del Emmo. y Rdm. Sr. Cardenal Arzobispo de Tarragona.

La amable exigencia, le ha sido sugerida al antiguo diario en que, muy escasamente, colaboré en sus primeros días, por los reverendos señores condiscipulos del nuevo señor Obispo, quienes, para mi honor, lo son también míos.

Agobiado por el poco tiempo que se me concede a quien tanto necesita para no escribir muy mal, rendido al querer de mis compañeros de estudios, que me juzgan, cariñosamente, todavía, como hace cuarenta años, por haber sido, como uno de ellos recordaba recientemente, el más niño de todos, voy surcando, emocionado, la nivea blancura del papel, con mano trémula que va mojando la pluma y tinta, sin metafora, carmin, como para consignar sobre las alburas de un nuevo escudo prelaticio, testimonio, nuevo también, del viejo amor que es ya veneración a quien honorificencia y alegría de toda una promoción presbiteral, ha de inaugurar el Pontificado en la fiesta de la Preciosísima Sangre de Nuestro Señor Jesucristo, tan bellamente simbolizada en la púrpura del Príncipe de la Santa Romana Iglesia, que ha de consagrarle; en la Divina Sangre, los más seguros auspicios de felicidad para el virtuoso y sa-

bio compañero que llega a la plenitud del sacerdocio; en los augurios certeros, el homenaje, tierno, sentidísimo, unánime, de la colectividad por mí representada.

Excmo. Sr. y Obispo Rdm., la Redención por vuestro pontificado será copiosa; triunfaréis como el Cordero, en su Sangre que destruye toda espina y produce toda flor hermosa, y depara todo fruto dulce, y ablanda toda crueldad, y suaviza las mayores asperezas.

No en vano flamea en vuestras armas el estandarte del Rey Eterno ni inútilmente brilla en ellas el Misterio de la Cruz que con la Muerte trajo la Vida.

Ni sin determinado motivo habéis puesto al lado del Cristo de la Salud, la mediadora de todas las gracias y el más amado de todos los Apóstoles.

Vuestro lema episcopal y a ser: una plegaria indeficiente que lo parará las más numerosas gracias y las más variadas misericordias.

Puesto que la diestra del Señor os ha exaltado, acordaos en el gran día que os está preparando, de vuestros condiscipulos que oran por la temporal y eterna dicha que os presagian.

Y desde estas tierras urgelenas, rogadas más que por el Segre, por el amor infinito del Cristo de esta parroquia, beso ya, en espíritu, la amatista de Fidelidad a la Santa Iglesia, que va a seros impuesta muy en breve.

MANUEL SABATER Y GARDANYES, Pbro. Balaguer, 29 de junio de 1934.

El retaule de Mateu Ortoneda

i l'Excm. Dr. Manuel Borrás

La consagració episcopal del Degà de la nostra Seu Primada l'Excel·lentíssim Dr. Manuel Borrás, coincidirà gairebé amb l'acompliment de la restauració del famós retaule de Mateu Ortoneda, obra mestra, joia del nostre Museu Diocesà.

El Dr. Serra Vilaró, en el formós article que ha dedicat a l'Excm. doctor Borrás, document preuadíssim per a la història de la restauració de la Seu tarragonina, posa de relleu la seva intervenció decisiva en l'obra trascendental de la descoberta i restauració de les nombroses i importantíssimes pintures murals que avaloren el nostre magnífic temple metropolità.

La causa ocasional d'aquesta descoberta, fou precisament la decisió presa per l'Il·ltre. Degà de restaurar i exposar al culte, en lloc adequat per a llur conservació, els formosos retaules gòtics que atresora el nostre Museu.

No trigarem a veure lluir a la capella de la Mare de Déu de Montserrat el preuat retaule de Mateu Ortoneda, amb qual adquisició, la nostra església primada, prendrà un nou relleu, i Tarragona adquirirà un altre títol a l'admiració dels estudiosos i amadors de les seves belles artístiques i arqueològiques.

No fa molt varem tenir ocasió de veure restaurat gairebé la totalitat del retaule d'Ortoneda i de conversar amb el notable artista, el mestre restaurador senyor Joan Sutrà Viñas. Es aquest artista home del tot posseït de la dignitat i transcendència del seu ofici, i que sap comunicar la seva emoció als que som profans en aquesta tècnica.

Davant del retaule restaurat i d'uns clixés documentals presos del mateix abans de la restauració, el mestre Joan Sutrà, ens feu veure les diferències i els guanys imponderables d'aquesta obra pictòrica del segle XV, poguent-hi apreciar, colorit, detalls i matissos que restaven amagats dessorre els vernissos que cobrien la pintura.

El colorit viu de la taula recobrava tot el seu encís i frescor. Guiats per en Sutrà reconeixiem els trets característics de l'escola tarragonina de primers del segle XV que presidia aquest il·lustre artista fill de Riudecanyes, per unes testes evidentment pirades pels mestres coetanis del recomarcanes, que ressalten de les instaule.

Però el recobriment de la vistositat del retaule, no és l'obra més im-

portant i meritòria de la restauració — ens deia l'amic Sutrà; — cal veure l'estat d'escrestonament en que es troba la preparació guixosa d'algunes taules, i més que tot, la descomposició soferta en el transcurs d'aquests cinc segles, per les coles que adherien a la taula, l'endrapat damunt del qual trobem l'enguixat que serveix de base a la pintura, car, en aquesta obra, l'endrapat no és limita, com en altres retaules, a les unions de les diverses taules, sinó que les cobreix per complet.

En operar, — segueix dient — cal no solament fer penetrar dessorre la preparació guixosa i l'endrapat les coles adequades, quant a força adhesiva i flexibilitat, sinó que cal obrar amb una gran prudència en efectuar el planxat pròpiament dit.

Però el mestre Sutrà, que tan digna és de la confiança que ha inspirat al Dr. Borrás al encomanar-li aquesta difícil i compromesa tasca no es sols un home d'Ofici, és a més un recercador notable que arriba a esgotar els temes relacionats amb les obres que posen a les seves mans. Així, ens dona, una idea de tota la bibliografia sobre Ortoneda. Existeixen estudis d'Alexandre Soler i March, qui posseïx el bell "Triptic de Santa Catarina" i del gran hispanista, el professor Dr. Chandler R. Port, la seva important obra "History of Spanish Painting", en la qual s'ocupa del nostre pintor, i li dona la importància que es mereix, i en altres estudis del "Vell i Nou" i del "Boletín de la Sociedad Arqueológica de Tarragona".

Aquest reportatge amb motiu de la restauració del retaule de Mateu Ortoneda, em proporciona la satisfacció d'apreciar la gran obra de restauració empresa sota l'ègida de l'Eminentíssim Sr. Cardenal Vidal i Barraquer i sota la inspiració i cura amant i directa de l'Excm. Dr. Manuel Borrás.

La nostra admiració, cada dia més fèrvida pel nostre gran temple, es veia acreixer, per l'enriquiment que significa la restauració i exposició al culte dels grans retaules gòtics i la magne descoberta de les riquíssimes pintures murals.

Al escaure's la consagració episcopal del Dr. Manuel Borrás, amb la publicació d'aquest reportatge, hem de significar-li el nostre goig pel seu merescut enlaurament, que es una ferma garantia per a l'obra d'embelliment de la Nostra Seu, que amb tant d'encert ha emprés.

IGNASI CASTELLVÍ

El Jerarquismo en la Acción Católica de la Mujer

La clàssica definició que el Papa, feliçment reinante ha dado repetidas veces de Acción Católica: "participación del elemento secular católico en el apostolado jerárquico", no se limita a abarcar el conjunto de las obras u organizaciones que constituyen la Acción Católica sino que penetra su misma naturaleza y describe los elementos esenciales de ella de entre los cuales, destaca y culmina la idea de jerarquismo.

La dependencia de la Jerarquía, imprescindible para todo apostolado, lo es más para la Acción Católica ya que de la citada definición se desprende su naturaleza de apostolado auxiliar y oficial. Y si la Acción Católica es participación, es colaboración en el apostolado jerárquico, participa y está por tanto unida y sometida al principio participante; y si además de apostolado auxiliar, es también apostolado oficial, sus militantes son no solo colaboradores de la Jerarquía sino también mandatarios y sus dirigentes son expresamente delegados.

Esa dependencia de Acción Católica a la Jerarquía no lo es solo indirecta o de mera permisión y

aprobación sino de alta dirección, ya que el Papa quiere que la Jerarquía pueda responder de toda la actuación de aquella, poniéndola así bajo la responsabilidad de los Obispos.

Y es tanta la importancia que el Santo Padre concede a ese punto del jerarquismo que no se cansa de inculcar esa dependencia y subordinación de la Acción Católica respecto de los Obispos y de la Santa Sede dejándolo categoricamente sentado en su discurso a las Asociaciones Católicas de la Parroquia de San Carlos al Catinari, al decir: "Participación, unión por tanto al episcopado y al sacerdocio; luego no acción desbordada, arbitraria, sino apoyada, enquistada, subordinada a la obra principal de los Obispos y los sacerdotes".

Y a los peregrinos escoceses les recomendaba en cierta ocasión que crasen y, "que trabajasen coordinando su acción según la constitución orgánica de la Iglesia, constitución clara, simplísima: Jesucristo, el Papa, los Obispos. Quien está con su Obispo, está con el Papa; quien con el Papa, con Jesucristo..."

Esto mismo repetía más tarde: "La Juventud Católica debe estar ante todo, en íntima subordinación a la Jerarquía, con obsequiosa y filial obediencia al Obispo, al Papa, al mismo Jesucristo, los tres elementos básicos de la estructura Jerárquica de la Iglesia."

Evidentemente, pues, la Acción Católica, más que ningún otro apostolado, depende de la Jerarquía Autoridad Eclesiástica.

Però entre la Jerarquía y "el laicado militante" existe un nexo, un lazo natural de unión: el sacerdote: el Consiliario, guardian nato de la ortodoxia de la Acción Católica.

"Los sacerdotes — escribía Pio XI al Episcopado argentino—deben asistir (aconsejar) a los seglares para que la acción de estos no se desvíe del recto sendero que debe seguir, y respete siempre con la debida fidelidad las normas directivas de la Jerarquía eclesiástica." Palabras éstas, que iluminan la mente, animan a la sumisión y a la obediencia y elevan al plano de la gracia, haciendo resaltar y comprender las ventajas que reporta a la Acción Católica su unión con la Jerarquía eclesiástica, puesto que ésta le proporciona el seguro auxilio divino la rectitud de sus movimientos y actuación; le confiere su solidez y su fuerza orgánica, y le es una garantía de continuidad y de vida fecunda y duradera.

De ahí, le necesidad de analizar, de profundizar el concepto de jerarquismo que entraña el actuar en la Acción Católica; la necesidad de comprendernos bien del verdadero significado: "participación en el apostolado jerárquico". Porque no es, no será Acción Católica, aunque en católico actúe, aquella actuación, que aun cuando se desarrolle con complacencia y bendición de la Jerarquía no esté encuadrada dentro de la dependencia directa de ésta y por tanto de la organización y de las normas Pontificias.

Acción Católica de la Mujer en Tarragona no cuenta en la historia de su actuación la menor sombra de desafección ni de discrepancia con la Jerarquía. Ha seguido fiel, obediente y sin decaimientos las orientaciones de Aquella, recibidas por medio de sus Consiliarios. No nos vanagloriamos de ello; y hoy en la Consagración Episcopal del Excmo. y Rdmto. Dr. D. Manuel Borrás su Consiliario actual, como ayer con la de su ex-Consiliario Excmo. y Rdmto. Dr. D. José Cartañá, al dar gracias a Dios Nuestro Señor, por haber de una manera tan particular distinguido a nuestra Asociación, reiteramos una vez más la promesa y el testimonio de nuestra obediencia y adhesión filial y respetuosa a nuestro amadísimo y Excmo. Sr. Cardenal-Arzoobispo que mediante la delegación de nuestro Consiliario encarna en nuestra Diócesis la Autoridad suprema y legítima de la Acción Católica. Que en adelante no decaiga, sino que se perfeccione y arraigue entre los miembros de Acción Católica de la Mujer el concepto de que la Jerarquía no ha de ser testigo sino directora y conductora y eficaz de todo su apostolado y actuación.

MARIA REBULL.

DETALLES

El nuevo Obispo, doctor Borrás celebrará la santa Misa, mañana, lunes, en la capilla de Nuestra Señora del Claustro a las nueve.

El Excmo. doctor Borrás, ha regalado a la Catedral una credenzia que será colocada hoy en el altar del Santísimo, ante el cual oran breves momentos los Rvdmos. Prelados antes de empezar la consagración.

Por exceso de original dejamos para otra edición la reseña de los valiosos regalos que ha recibido el nuevo obispo, que son por cierto muy numerosos, de extraordinario mérito y que revelan las innumerables simpatías de que goza el nuevo Prelado.

SE VENDE

casa situada en la calle Mayor de Torredembarra.

Informes en esta Administración.

L'Excm. Dr. Borrás eminent orientador d'energies espirituals

Els grans homes no es caracteritzen pas per llurs creacions, sinó pel aprofitament i acoblament, oportuna conexió i orientació de les coses i realitats llavors existents, dirigit-les cap a la finalitat, que veuen els és més pròpia i adequada en aquells moments i circumstàncies.

La primera condició, doncs, necessària és aquella intuïció penetrant i clara sobre tots els elements disponibles, intuïció que quan hom tracta de construccions materials ve ja extraordinàriament facilitada pels estudis d'altres autors, però si volem treballar en l'edificació espiritual, moral i social resulta difícilíssima, perquè quasi tots els seus elements, dependents de la voluntat de l'home, són imponderables i imprevisibles.

No obstant, aquesta dificultat la trobem algunes vegades superada en aquells esperits, que coneixedors fins al més íntim dels cors dels homes, saben fer-se càrrec i tenir en compte les seves contínues debilitats, dissimular-les fins arribar a l'insuportable, escorcollar-les ben bé per trobar-hi aquella valor i energia latent que la Providència hi deixà allí barrejada, fer-la créixer tot seguit, orientar-la cap on pot ésser aprofitada, i fe-li produir un esclat, que resulta inesperat a la societat, perquè solament en veia la barreja informe i erma.

Aquests esperits se'ns revelen per la llur perenne afabilitat i benhomia que els fa agradables i simpàtics a tothom i particularment als joves, que són els qui senten més que ningú l'ebullició dins llur interior de grans energies, que no saben com aprofitar-les i orientar-les i agraeixen la troballa d'un orientador de les mateixes.

Tots els que hem conversat sovint amb l'Excm. Dr. Borrás hem pogut constatar ben bé aquest son esperit escrutador de cor de l'home, i gran psicòleg pràctic, que sab aprofitar per les obres d'apostolat fins als homes més defectuosos, perquè està ben convençut que en mig d'aquells defectes hi ha amagada també una guspira de grà-

cia divina, a la qual és precís fer donar el seu rendiment, a que Déu l'ha destinat.

Es ben seva aquella màxima: "Cal aprofitar els homes tal com són, no tal com nosaltres voldríem que fóssim" que no és res més que una imitació de la manera com actua Déu en nosaltres, quan tot respectant la nostra llibertat ens porta allà on eternalment ens té predestinats, i el compliment de les recomanacions que amb tanta insistència ens són fetes en la recent encíclica "Dilectissima Nobis".

Treballador infatigable, coneix molt bé l'absoluta necessitat de no deixar perdre cap energia espiritual, per això n'és cercador fins de les més diminutes, a fi de poder augmentar en el possible l'apostolat dels temps moderns. Els joves que l'han tractat han pogut assegurar yalar tot seguit aquesta bona qualitat, que els ha captivat i aquest és un dels motius d'associar-se també a son homenatge amb tot llur afecte i col·laboració, l'intensitat dels quals podem assegurar particularment dels Antics Alumnes dels Germans de les Escoles Cristianes, entre els quals vivim.

Aquesta recerca i unió d'energies espirituals, tan desitjada i predicada per l'actual Sant Pare amb el nom d'Acció Católica, està destinada a fer un gran bé a la societat actual. I per això la Santa Església que per pastors del seu ramat necessita bons coneixedors dels febles esperits moderns, que els entusiasmin en les activitats apostòliques ha volgut enaltir i premiar la profitosa tasca del nostre estimat Vicari General, decidint aixecar-lo perpètuament a la dignitat d'orientador, doctor i mestre de les nostres ànimes. Per ella sigui nostre profund agraïment i pel nou Prelat la més sincera i merescuda felicitació, així com també per l'Emm. Sr. Cardenal i Seu Tarragonina, que veuen augmentar contínuament les proves d'afecte i distinció de part del Vicari de Crist.

J. TOLDRA, Pvre.

CON 100 PTAS
LE AYUDAMOS PARA QUE PUEDA MEJORAR DE RECEPTOR

Seguramente usted deseará un buen receptor de radio. Miles de personas han cambiado ya su receptor miniatura universal por un receptor Philips a "Superinductancia" 834, el receptor que dá satisfacción por su selectividad, calidad, sintonización, sensibilidad y garantía.

También Ud. puede ser poseedor de uno de estos perfectos receptores y de una manera muy sencilla. Cambie su receptor miniatura por un Philips a "Superinductancia" 834 y le abonaremos 100 pesetas por su antiguo aparato, cualquiera que sea la marca, funcionando o no, pero completo con sus válvulas. Pida hoy mismo a cambio un Philips a "Superinductancia" 834, el receptor de gran rendimiento, selectividad perfecta, sensibilidad extraordinaria y garantía.

A "SUPERINDUCTANCIA" ONDAS CORTAS Y LARGAS

PHILIPS

Representant oficial

Pau

Ricomà

14 d'Abril, 48
Tarragona

MALETES
NECESSERS
BAGULS
ARTICLES
D'ESPORT

Alta qualitat-Baix preu

CASA COCA

Comte de Rius, 7 - Tarragona

Antonio Segú

CORREDOR DE

FINCAS

MENDEZ NUNEZ, 21, baixes
Teléfonos 743 B y 743 X

TARRAGONA